

VII.

ЗАЛАВЯНЕ НА ЗЛОСТОРНИЦИТЪ.

Предъ полковника бѣха докарани двама души: единъ съ голѣма рѣдка брада, малко прегърбенъ и високъ руснакъ; другиятъ дребенъ, кюсерлякъ съ жълтеникава коса, цинцаринъ. Тѣ отричаха да сж били тждѣва вчера, а за хвърлянето на скалата — ни поменъ. Ала когато се яви Желѣзко — тѣ изтрѣгнаха и неможаха да криятъ.

— Защо сторихте това? — питаше Габара.

Руснакътъ бѣше откровенъ. Билъ дошълъ неговъ сънародникъ отъ Бесарабия. Далъ му пари, динамитъ и за гова... Отъ първо се колебалъ да ли да свърши тая работа, но като я казалъ на цинцарчето — то го окуражило и свършили пакостята.

За Петра Габара не бѣше достатъчно само това. Той искаше да разбере да ли тоя подкупникъ не е ходилъ и другаде и е подготвилъ сжщото. Двамата заловени изпърво отричаха да знаятъ какво да е. Но като разбраха, че съ криене нищо нѣма да стане — посочиха: де сж го водили, съ кои се е срещалъ и какво ги е училъ.

Петъръ Габара слушаше сътресенъ:

... Та тѣй казвате, — повтаряше Габара, за да му стане поясно, — въ Шуменъ има човѣкъ, който на гарата поставя трижгълникъ съ тебеширъ върху оная машина, която ще вози войска къмъ Добричъ. Какво значи тоя трижгълникъ?

Руснакътъ не можеше да обясни, защото тия нѣща ги знаяли въ Шуменъ. Но това което знаеше, то бѣ: че руситѣ вѣрватъ въ успѣхъ. Защото имъ било донесено, че българитѣ не искатъ да се биятъ съ братята си освободители. Знацитѣ които се туряли по вагонитѣ били главно да се знае: кои войски сж вѣрни и кои не.

Отъ доловеното Полковникътъ схвана, че преди да бждатъ разстреляни заловенитѣ, нужно е да обяснятъ всичко, що знаятъ на военния следователь и тогава. Изпрати ги по надлежния редъ и седна да напише чутото отъ тѣхъ.

Мисълта, че неприятельтъ е хвърлилъ такава мрежа зашеметяваше Габара. Но залавянето ѝ го утѣшаваше. Защото щомъ до този день не е станало нѣщо, което да се изрази въ бунтове,